

[Hanne Reintoft.]

små, at de ikke engang kan dække landbrugets eget investeringsbehov.

Ved en mere dynamisk betragtning af landbrugets stilling i fællesmarkedet vil vi få et helt andet billede, der viser alt andet end fordele ved medlemskab. Dansk landbrug vil ikke kunne bevare de selvstændige landbrug på danske hænder. Artikel 54, stk. e, i Romtraktaten siger ordret, at det gør det muligt for en statsborger i en medlemsstat at købe og udnytte grundejendomme, der ligger i en anden medlemsstat. Den danske jord kan altså ikke forblive på danske hænder efter vor indtræden.

Ved en udvidelse fra seks til ti lande i fællesmarkedet vil landbrugsarealet blive udvidet med 30 pct. Selvforsyningsgraden vil stige for foderkorn, oksekød, fjerkræ og svinekød, og der findes allerede overskud af smør, sukker, hvede, ost, mælkepulver, æbler, pærer, ferskner og grønsager. Vi ved, at landbrugsprodukter destrueres, og at man præmieres for at lægge markerne brak. Det vil være fuldstændig umuligt at opretholde fællesmarkedets prisniveau efter udvidelsen, hvis vi ikke selv skal betale prisforhøjelserne via landbrugsfonden. Vi ved også, at en udvidelse af overskudslagrene medfører meget store lagringsomkostninger. Den gennemførte række foranstaltninger mod overskudslagrene i fællesmarkedet blev stærkt støttet af den tørre sommer i 1969, men alligevel steg tilskudsbeløbene til landbruget i EEC ligesom herhjemme meget stærkt samme år. De mange prisregulerende foranstaltninger, retningsgivende priser, interventionspriser, tærskelpriser, mindsteimportpriser, frankogrænsepriser, slusepriser osv., er alt sammen en lang række forskellige krumspring for at stabilisere priserne på landbrugsvarer, og de har ikke givet de forventede resultater.

Willy Brandt erklærede da også under topmødet i Haag den 1. og 2. december 1969, at landbrugspriserne ikke kunne være tabu i forbindelse med bestræbelserne for at nedbringe overskudsproduktionen. Men hvis landbrugspriserne i fællesmarkedet falder, så vil alle de postulerede økonomiske fordele, som landbruget skilter med, hurtigt blive brugt. Tilbage står da landbruget med et højere omkostningsniveau og tusindvis af

små urentable landbrug og forædlingsvirksomheder, der må bukke under, samtidig med at vi politisk hævder, at vi støtter det effektive landbrug, det lille landbrug.

Den berygtede Mansholtplan vil betyde, at familiebrugene både i landbrug og gartneri vil erstattes af store industrielle levnedsmiddelkoncerner, og Mansholtplanens gennemførelse vil betyde en nedskæring på 5 millioner landbrug og en halvering af landbrugsbefolkningen. De danske levnedsmiddelpriser vil stige 12 pct., og denne prisforhøjelse vil anvendes efter nognlunde samme princip som i hjemmemarkedsordningerne. Prisforhøjelsen kan derfor lige så godt havne i engrosleddet, detaileddet, forædlingsleddet eller afsætningsleddet i form af lageromkostninger, eksporttilskud o. lign. Det er et hyklerisk postulat, når visse landbrugsledere vil hævde, at fællesmarkedet på disse vilkår bliver til et slaraffenland for det danske landbrug.

Foruden prisstigningerne opstår der landbrugspolitiske problemer, idet fællesmarkedet bærer det fulde økonomiske ansvar for den pris- og afsætningspolitik, som markedspolitikken medfører. Landbrugsfondens udgifter steg fra 282 mill. kr. i 1962 til 13.834 mill. kr. i 1968. Byrdefordelingen er ikke fastlagt endnu, men der er vist ingen, der vil betvivle, at Danmark kommer til at betale forholdsvis meget, hvis der skal ske en social udligning mellem fællesmarkedslandene.

De økonomiske aspekter ved vor indtræden i fællesmarkedet er altså lige så tragiske som de politiske, og der er al mulig grund til at fastholde, at det er politisk, vi virkelig kommer til at lide den kranke skæbne. Det skal være sagt endnu en gang, at vi ikke er tilfredse med det bestående demokratiske format i Danmark i dag, men hvordan vil det se ud efter en eventuel indtræden i fællesmarkedet? Hvordan vil det gå med den fri forhandlingsret? Vil regeringen ikke erkende, at heller ikke den kan opretholdes efter den økonomiske unions direktiver? Måske er det en af regeringens mest dulgte bevæggrunde til overhovedet at ville ind i fællesmarkedet og monopolernes fællesskab, for man er i hvert fald nu i fuld gang med at gøre, hvad man kan for at undertrykke denne uangribelige demokratiske ret.